

Nascut l'any 1985 a Girona. Ja ballava quan tenia tres anys i vaig marxar a estudiar i a treballar per Europa quan en tenia setze. He estat ballarí dels ballets nacionals de Finlàndia i Escòcia, i vaig ser l'únic no italià del ballet de L'Òpera de Roma. Torno a casa durant un any. Tot és com un somni

“Al nostre país, la dansa és un problema cultural i polític”

Guillem Brull, ballarí de dansa clàssica

AGUSTÍ ENSESA

Primers records de casa?

Tenia tres anys i ballava a l'escola de dansa de la mare i de l'àvia. Després, un senyor de l'Òpera de Roma em va veure al Teatre Municipal de Girona, em va valorar, em va ajudar i vaig anar a l'escola professional de Roma. Tenia setze anys i em semblava un somni.

La seva carrera i la seva web indiquen que ha arribat més lluny que en els seus somnis d'adolescent.

No m'ho imaginava. Ni que seria

solista pels teatres d'Europa. Costa molt sacrifici i no tot són flors i violes. Ara faig un any de parèntesi per saber què és estar a casa amb la mare. Dono classes i sempre puc reprendre la meua carrera, perquè estic en plena forma, he treballat amb Corella i amb Ullate i saben com treballar. La feina no m'espanta. A Finlàndia era funcionari de l'Estat i podia jubilar-me als 42 anys, però no tinc esperit de funcionari i m'agrada canviar.

Què no són flors i violes?

El més negatiu és estar fora de casa.

I el més positiu és l'escenari. És màgic, aprendre idiomes, viure una experiència única lluny de la família. Ara tinc la sensació de que res no ha canviat i estic content. He tingut sort de l'escola de l'àvia i de la mare. Girona és un poble i la gent m'aprecia, però si no fos el nét de la Rosa Maria Vinyals i el fill de la Maribel, no em coneixeria ningú.

Quan la Maribel Bover, de La Locomotora Negra, serà la mare de Guillem Brull?

Ja canviarà, suposo. Viure dedicat a la feina no deixa temps per

pensar-hi. Visc feliç i satisfet amb la feina, la família, els amics i el meu gos. No sóc de sortir, ni de discoteques, m'estimo més el teatre i l'art de la conversa.

Es guanya bé la vida?

Molt malament. La dansa és una de les arts menys valorades a Espanya. He ballat a Suïssa, Finlàndia, Escòcia i Itàlia, que tenen un nivell altíssim, i he de pagar-me hotels i avions. Econòmicament aquí és el pitjor lloc. Anem a l'inrevés i les audicions són una despesa pel ballarí. Tots els països tenen companyies estables de dan-

sa i nosaltres no tenim ni un cos de ball associat a un teatre. Som els únics. És una pena, perquè quan es fan ballets els teatres s'omplen i hi ha interès. És un problema cultural i polític.

La televisió emet coses de dansa contemporània.

Llàstima que se'n faci tanta, tan dolenta i amb un nivell tan baix. Fan bogeries que a un país amb més cultura la gent riuria i tancaria la tele. És horrorós, tot de gent despullada per cridar l'atenció. I no és això, perquè arreu del món hi ha contemporània molt ben treballada. Aquí es veuen coses que són una vergonya. I no vull dir noms.

Aquí què passa?

Per Nadal, els nens van a veure *Els Pastorets*, i a Finlàndia i a París *El Trencanous*. A cap lloc del món la dansa és com el futbol, però a cap lloc hi ha tantes carencies com aquí. A un país on la gent passa hores veient la Belen Esteban ja està tot dit. Però hi ha un públic que vol que això canviï.

Són una selecta minoria.

Pocs ballarins assoleixen el nivell de la dansa clàssica. És la més complicada físicament i exigeix bon peu, bona elasticitat, bona imatge, molt sacrifici, molta disciplina i ha d'agradar. Si no ho tens, quedes exclòs. El ballet contemporani no és tan selectiu i tot-hom s'hi pot posar.

És el gendre ideal?

No ho crec. És una vida especial i es dificil trobar persones amb qui estar i connectar bé. Sóc un tipus rar, però no em molesta i m'agradaria que molta gent de la meua edat pogués descobrir el que jo he descobert.

Com porta l'èxit?

L'èxit és de la meua família, que m'ha animat, com la vegada que vaig telefonar perquè volia abandonar i tornar. Estava enyorat i cansat de viure sol i competint a un món on ningú t'ajuda, sinó al contrari. La dansa és un art molt subjectiu, per a un director ets fantàstic i altres no et posarien a cap lloc. No és un món per trobar amigats. He vist gent que es pensa que la vida és només això i estan fatal psicològicament.

Com manté l'equilibri?

Compaginant la dansa amb altres coses: estudiant Pedagogia, llegint... Però em trobo amb gent amb la qual no sé de que parlar.

I li agrada parlar.

Des de petit, a casa sempre em diuen: "Calla, que ja no podem més".

JOAQUIM ROGLAN

Pere Quera

Joiers des de 1887

Argenteria, 22 - Girona
 Sant Antoni Maria Claret, 10 - Girona
 Avda. 11 de Setembre, 36 - Palamós
 Lasauca, 1 - Figueres
 Tel.: 972 20 46 90